

בבית המשפט העליון**בר"ם 5193/20**

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקשים: 1. פלוני
 2. פלונית
 3. פלונית
 4. פלוני

נגד

המשיבה: רשות האוכלוסין וההגירה

בקשת רשות לערער על החלטות בית המשפט לעניינים
 מינהליים בירושלים (כב' השופט ר' וינוגרד) בעמ"נ
 72721-06 מיום 30.6.2020 ומיום 6.7.2020

בשם המבקשים: עוה"ד טל פרושן וסבינה שמולביץ

בשם המשיבה: עו"ד אילנית ביטאו

חקיקה שאוזכרה:

[חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952](#)[תקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984](#)[תקנות בתי משפט לעניינים מינהליים \(סדרי דין\), תשס"א-2000](#)

מיני-רציו:

* לא היה מקום לדחות ברובה את בקשת המבקשים לצו ביניים שיורה על הארכת רישיונותיהם (מסוג ב/1) עד להכרעה בערעור, בלא שתינתן החלטה מנומקת המפרטת את השיקולים המנחים לבקשות מעין אלו, ובראשם – מאזן הנוחות.

* משפט מינהלי – סעדים זמניים – בערעור

* משפט מינהלי – כניסה לישראל – הרחקה ומשמורת

* בתי-משפט – סעדים זמניים – שיקולים בהענקתם

.

בקשת רשות לערער על החלטות ביהמ"ש לעניינים מינהליים בגדרה נדחתה ברובה בקשת המבקשים לצו ביניים שיורה על הארכת רישיונותיהם (רשיון עבודה בישראל מסוג ב/1) עד להכרעה בערעור, תוך

שנקבע: "ניתן בזה צו ביניים המונע נקיטת הליכי אכיפה להרחקת העותרים מהארץ עד למתן פסק דין בערעור". הבקשה נדונה כערעור.

ביהמ"ש העליון (השופט ע' פוגלמן) קיבל את הערעור מהטעמים הבאים:

ביהמ"ש לעניינים מינהליים דחה את הבקשה למתן צו ביניים ברובה, וזאת ללא נימוק לגוף הבקשה, למעט, כפי המשתמע מרקע הדברים, הסכמתה של המשיבה להשהיית צעדי אכיפה נגד המבקשים עד להכרעה בערעור. מבלי להביע עמדה לגבי נימוקי הבקשה למתן צו ביניים ותשובת המשיבה ביחס אליהם, לא היה מקום לדחות את הבקשה בלא שתיתן החלטה מנומקת המפרטת את השיקולים המנחים לבקשות מעין אלו, ובראשם – מאזן הנוחות.

פסק-דין

1. המבקשים 1-2 (להלן: המבקשים), בני זוג אזרחי גאנה, נכנסו לישראל בשנת 2009 ובמהלך תקופת שהייתם במדינה נולדו להם המבקשים 3-4, ילדיהם הקטינים. בשנת 2011 הגישו המבקשים בקשות לקבלת מעמד בארץ מכוח נוהל 5.2.0038 "נוהל הטיפול בבקשה לעיכוב הרחקה/מתן מעמד מטעמים רפואיים" (25.7.2011) בטענה כי הם נשאי נגיף HIV והמבקשת 2 אף נשאת צהבת נגיפית (HBV). בתמצית ייאמר כי ביום 16.2.2014, בהמשך להליכים שנוהלו לגבי הטיפול בבקשות אלו ניתן פסק דין המורה למשיבה לקבל החלטה חדשה בעניינם של המבקשים על בסיס נתונים עדכניים שפורטו (עת"ם (מינהליים י-ם) 8457-09-13). בצד האמור, הורה בית המשפט כי עד להחלטה חדשה של המשיבה יינתן למבקשים רישיון עבודה בישראל מסוג ב/1, וזאת נוכח הימשכותם של ההליכים ומצבם הכלכלי של המבקשים, הנדרשים לשאת בעלויות הטיפול הרפואי. רישיון כאמור ניתן למבקשים והוארך מעת לעת על ידי המשיבה. ביום 8.9.2019 ניתנה החלטה חדשה בבקשות, שדחתה אותן. בגדרי ערר שהגישו המבקשים על ההחלטה נתן בית הדין לעררים לפי [חוק הכניסה לישראל](#), התשי"ב-1952 (להלן: בית הדין) צו ארעי (ובהמשך צו ביניים) המשאיר בתוקף את הרישיונות שבהם החזיקו המבקשים מסוג ב/1 עד להכרעה בערר. ביום 16.6.2020 דחה בית הדין את הערר. בצד האמור, נעתר בית הדין באופן חלקי לבקשת המבקשים והורה על הארכת רישיונות המבקשים "עד ליום 30.6.2020 בלבד, וזאת בהעדר הוראה אחרת של ערכאה שיפוטית מוסמכת" (סעיף 16 לפסק הדין).

2. ביום 30.6.2020 הגישו המבקשים ערעור על פסק הדין, ובצדו בקשה לצו ביניים (וצו ארעי) שיורה על הארכת רישיונותיהם עד להכרעה בערעור. בהחלטה באותו יום קבע בית המשפט לעניינים מינהליים בירושלים (כב' השופט ר' וינוגרד) כי

אין מקום לתת צו ארעי בהינתן מועד הגשת הבקשה לצו ביניים, והורה על הגשת תשובת המשיבה לבקשה. בתשובה ציינה המשיבה כי היא מתנגדת למתן צו ביניים בכל הנוגע לרישיונות ב/1 המבוקשים, אולם היא מסכימה כי לא יינקטו צעדי אכיפה עד למתן פסק הדין בערעור. בהחלטה מיום 6.7.2020 קבע בית המשפט: "ניתן בזה צו ביניים המונע נקיטת הליכי אכיפה להרחקת העותרים מהארץ עד למתן פסק דין בערעור".

3. להחלטה זו ולהחלטה מיום 30.6.2020 מכוונת הבקשה שלפניי. בתמצית, המבקשים טוענים כי לא היה מקום לזקוף לחובתם שיהוי בהגשת הבקשה (שהוגשה, לפי הטענה, 12 ימים לאחר פסק הדין של בית הדין לעררים), ומכל מקום בית המשפט לא נדרש לשיקולים הרגילים לבחינת בקשות מן הסוג דנן: סיכויי הערעור ומאזן הנוחות. המבקשים מדגישים כי הם מחזיקים ברישיון ב/1 מכוח החלטות שיפוטיות מזה למעלה מ-6 שנים, ולכך, כמו גם לטענותיהם בדבר ההכרח לאפשר להם להתפרנס, גם עבור ילדיהם, לא ניתנה התייחסות. התבקשה תשובת המשיבה, שטוענת כי אין מקום לשנות מהחלטת בית המשפט לעניינים מינהליים. לטענתה, פסק הדין של בית הדין הורה כי הרישיונות שניתנו למבקשים יעמדו בתוקף רק עד ליום 30.6.2020 ועל כן אין לשעות לטענה כי מתן צו הביניים המבוקש במקרה דנן משמעותו שימור המצב הקיים. עוד נטען כי שיקולי מאזן הנוחות וסיכויי הערעור מטים אף הם את הכף בענייננו לדחיית הבקשה.

4. לאחר עיון בבקשה ובתשובת המשיבה, החלטתי לעשות שימוש בסמכותי לפי תקנה 410 [לתקנות סדר הדין האזרחי](#), התשמ"ד-1984 (ותקנה 34 [לתקנות בתי משפט לעניינים מינהליים \(סדרי דין\)](#)), התשס"א-2000, ולדון בבקשה כאילו ניתנה רשות והוגש ערעור לפי הרשות שניתנה. דין הערעור להתקבל. בית המשפט לעניינים מינהליים דחה את הבקשה למתן צו ביניים ברובה, וזאת ללא נימוק לגוף הבקשה, למעט, כפי המשתמע מרקע הדברים, הסכמתה של המשיבה להשהיית צעדי אכיפה נגד המבקשים עד להכרעה בערעור. מבלי להביע עמדה לגבי נימוקי הבקשה למתן צו ביניים ותשובת המשיבה ביחס אליהם, לא היה מקום לדחות את הבקשה בלא שתינתן החלטה מנומקת המפרטת את השיקולים המנחים לבקשות מעין אלו, ובראשם – מאזן הנוחות. מטעם זה ראיתי לקבל את הערעור. הדיון בבקשה למתן צו ביניים יוחזר לבית המשפט לעניינים מינהליים שיכריע בה כחוכמתו, וטענות הצדדים שמורות להם.

אין צו להוצאות.

ניתן היום, כ' באב התש"ף (10.8.2020).

ש ו פ ט

20051930_M04.docx שג

מרכז מידע, טל' 077-2703333 *3852 ; אתר אינטרנט, <http://supreme.court.gov.il>

ע' פוגלמן 54678313-5193/20
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)